

[Steen Folke.]

situation, hvor de er gravide eller står i nærheden af en fødsel, og det er oplagt, at man her giver forbedrede muligheder for nogle, som har været givet helt urimelige vilkår efter de hidtil gældende bestemmelser.

Så vil jeg tage et par punkter op, der er lidt mere problematiske. Nr. 4 handler om, at arbejdsgiverne kan forlange lægeerklæring inden for, som der står, en rimelig frist, men det er ikke nærmere defineret, hvad denne rimelige frist er, og det mener vi er påkrævet, og at det bør være mindst efter 3 dages sygdom, ikke som tidligere principielt allerede efter første dag. I øvrigt finder vi det urimeligt, at denne attest skal betales af de sygemeldte.

Nr. 6 er et decideret tilbageskridt. Det handler om, at man vil fjerne en ankeinstans og lade det være godt med dagpengeudvalgets afgørelser. Det er jo netop dette udvalg, som jeg nævnte før, der i stor udstrækning imødekommer arbejdsgivernes ønsker. Man er fra ministeriets side, synes jeg man kan fornemme på bemærkningerne, også selv på det rene med det asociale i dette forslag og bruger adskillige linjer i bemærkningerne til at forklare, at det ikke er så asocialt endda. Vi mener, det er meget væsentligt, at der er så gode ankebetingelser som muligt, og vi vil i øvrigt gå imod, vi er modstandere af, at man vil supplere dagpengeudvalget med en opmand, uvildig sagskundskab kalder man det, indstillet af arbejdsrettens formandskab. Det er efter vores mening ganske klart, at arbejdsretten aldeles ikke er noget uvildigt organ, og vi kan ikke se, at arbejdsretten skal have nogen adkomst til, eller at det gavner, at få en person herfra med i dagpengeudvalget.

Men som sagt er der i hvert fald en del væsentlige fremskridt. Selv om det ikke er de helt store reformer, er der alligevel væsentlige punkter, som er udtryk for fremskridt i forhold til de gældende bestemmelser, og jeg håber, at det under udvalgsarbejdet måske vil blive muligt at få fjernet nogle af de ting, som efter vores mening er tilbageskridt.

Socialministeren (Eva Gredal):

Jeg vil gerne takke for den velvillige og positive holdning, som dette lovforslag har

mødt her i salen. Der har selvfølgelig været rejst en lang række spørgsmål, men de forskellige ordførere har også sagt, at de nærmere er beregnet til at blive besvaret i udvalget, og det er klart, det skal vi gøre så hurtigt, som det overhovedet er os muligt, så snart de bliver stillet.

Det er også klart, at hvis der er usikkerhed omkring en lovtækt, så man ikke kan se, om det er arbejderen eller arbejdsgiveren, der skal betale, så skal det rettes. Det må bare være helt klart, at arbejderen skal være sikret under alle omstændigheder, men jeg tror, vi kommer tilbage til det under udvalgsarbejdet.

Når man tænker tilbage til juni 1972, hvor denne lov blev gennemført her i salen, og når man tænker på de mange ord, der blev sagt om denne dagpengelov, så er det med stor glæde, at jeg her i dag kan konstatere, at der fra alle sider i salen er meget stor velvilje over for forslag om forbedringer i dagpengeloven.

Bertel Haarder (V):

Til det sidste vil jeg gerne sige, at den tilslutning, vi her har givet, udelukkende skyldes, at vi holder os til emnet, og ikke, at vi nødvendigvis mener, at vi havde uret dengang. Jeg kan da oplyse, at en meget kendt professor i socialpolitik jo var stærkt kritisk over for loven, og det kan der muligvis være grund til, men vi har holdt os til sagen og set på de ting, det drejer sig om her.

Til fru Hanne Reintoft vil jeg bare sige, at der udtrykkelig er en skærpelse over for arbejdsgiverne, som jo nu ikke bare kan vedtage, at der skal være meddelelse fremme allerede kl. 7 om morgenen, men som udtrykkelig skal meddele lønmodtageren, at nu falder hammeren, hvis ikke der gives meddelelse. Det er en nyskabelse, som lige netop tager hensyn til det, som fru Hanne Reintoft nævner.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til socialudvalget. Hvis ingen gør indsigelse